

Sygnatura akt VI W 4098/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 07 maja 2013 roku

sprawy przeciwko M. A. synowi J. i J. z domu J.

urodzonego (...) w B.

obwinionego o to, że

do dnia 06.03.2012r. do godz 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 31.01.2012r. o godz. 11:00 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 28 km/h

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **M. A.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych**;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

M. A. jest właścicielem samochodu osobowego marki F. nr rej (...).

W dniu 31 stycznia 2012 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 11:00, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 78 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, M. A., do dnia 6 marca 2013 roku, nie stawiał się do siedziby Straży Miejskiej, nie przesłał również pisemnych wyjaśnień zawierających odpowiedzi na zadane mu pytania.

dowód:

wyjaśnienia M. A. k.33;

wydruk fotoradaru k. 4;

notatka urzędowa k. 3;

wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia wraz z potwierdzeniem osobistego odbioru k.5, 6.

W postępowaniu jurysdykcyjnym M. A. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że prowadzi firmę, posiada siedem samochodów, którymi może jeździć każdy z pracowników oraz inne osoby. Nie wie więc, kto kierował samochodem, gdy przekroczono nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W. i z tego względu nie wskazał Straży Miejskiej osoby, która to uczyniła.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez M. A.. Ten jednak próbuje ekskulpować się wskazując na wielość posiadanych samochodów i osób, które uprawnione są do korzystania z nich.

W ocenie Sądu stanowisko obwinionego jest błędne i wskazane przez niego fakty nie miały wpływu na konieczność realizacji przez niego obowiązku wynikającego z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony wskazuje na posiadanie siedmiu pojazdów i umożliwienie korzystania z nich, w sposób dowolny, każdemu z pracowników firmy, którą prowadzi. Omawiany przepis nie zawiera jednak wyłączenia od wykonania nałożonego przez ustawodawcę obowiązku osób, które posiadają więcej, niż jeden pojazd, jak by mogły na to wskazywać wyjaśnienia obwinionego. Właśnie bowiem podane przez niego fakty, uzasadniają jego odpowiedzialność za wykroczenie. Stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodów, które do niego należą. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był zaś w stanie wskazać osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciążącego na nim obowiązku.

W rozpatrywanej sprawie, charakter dostarczonego obwinionemu zdjęcia, mógł pomóc mu w wykonaniu tego obowiązku. Pomimo tego, obwiniony nawet nie odpowiedział na wezwanie Straży Miejskiej bagatelizując treść przesłanego mu wezwania.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu, komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wykryk z art. 96 § 3 kw, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec jak stanowi art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym. Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Z tego względu Sąd uznał M. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu własności (posiadania) pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając M. A. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 2 k.p.w w zw. z art. 119 k.p.w.